

Lorena Lupu

BĂTĂUȘU' DE CÎMPI
(psalmane)

TRITONIC
LIT

Lorena Lupu s-a născut la 24 noiembrie 1978 în Sfintu Gheorghe, județul Covasna. A absolvit Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică I. L. Caragiale din București, Secția Actorie, în 2004.
Volume publicate: **Rondo Capriccioso** (Tritonic, 2007).
Blog: <http://360.yahoo.com/loremonde>.

*Unui ciob care mi-a zgîndărit emailul,
Oala spartă*

Psalmanea 1

Băi Dumnezeule,

Îmi dau seama că oricum n-o să-mi dai tu mie răspunsuri; că ori dă câte ori te-ai îndurat la dialog, ți-ai ales și tu pă unii mai acătării (sau ai cătării, niciodată nu știu cum e faza cu cătarea asta și nij' nu mă enteresează dîn cale afară), și niciodată un alde neica nimeni ca robu' tău Gică Ciocălău, domiciliat pă strada Bolovani numărul opt, scara barbu (așa zice toate dispecerele dă taxi, iar io nu înțeleg nici de-al dracu' dă ce e barbu mai breaz dăcât bogdan sau benone), bloc doișpe și restu' nu contează că dracu' știe cine e pă fază și mă mai pomenesc naibii cu te miri ce vizite la domițil, ceea ce nu vă recomand, că pune mumă-mea mătura pă voi dă nu vă vedeți.

Bine, eu mi-s acu' așa, mai ciupit, ba mai bine zis beat much, cherchelit, praf, pulbere, matol sau zi-i cum vrei, și știi că eu, cînd mă îmbăt, am curaj cît toți nepoții lui Jvartănegăr și Jean Glod Vandam la un loc. Mă iau dă piept cu oricine și spun numa' adevăruri mari și grele, dă să cutremură tot universu' cosmic. Păcat că, dă îndată ce îmi revin la mahmureala dă zi cu zi, îmi trece. Da' uite, dă exemplu, în momentu' ăsta, cînd îs bine abțiguit, și mi-am adus aminte dă tot ce nu-mi convine, mă rîcîie o întrebare încuietoare: ce rost are viața mea pă lume?

Nu, pă bune, ce rost a mai avut să-ți istovești mîinile oricum prea îndelung muncite, să mai înjghebi așa, fără rost, și un zerou barat dă teapa mea? Dă ce să strici

materia primă fără rost? Să nu mai vorbim de manoperă, care-i cea mai scumpă...

A, stai că m-am prins! Matale, băi, dragă Dumnezeule, nu m-ai executat manual. Că ce face omu' cu mâna lui, are, oricum am lua-o, o oarecare valoare. Știu! Ai o fabrică modernă, superutilată, după toate normele ISO 9001, în care ne scoți pe bandă rulantă. Ai producția de export, adică ăia mai ai cătării, cu care mai dialoghezi când îți vine pe chelie, pe care-i ții expuși cu fală în magazinul de prezentare al firmei, să decoreze cu fală, sub formă de statui, piețele, și să dea numele lor tuturor străzilor, și producția de duzină, adică toți proștii și fraierii ca mine, Gore, nea Vasile, Romică și Giovanni. Și Andrei, cu toate că Andrei are ceva așa... mai aparte, dacă e să stăm strîmb și să judecăm drept. Dar... în fond... nu-și fute și el nervii și sănătatea pe câteva amărute de milioane, pe care le predă conștiincios ba lu' nea Matache, propr'etaru', care-i mai mărește din două în două luni chiria, ba lu' S. C. Buleftrica S. A., ba lu' madam administrator de bloc, care face bîză de el pentru că e timid și rușinos, și nu se prinde de faptu' că ea ține morțiș să-l bijbocească sau, dracu' știe, poate se prinde, da' e prea tîntălău să-i zică: hai, fă, nu te uiți la tine, că ai un fizic de parcă-i psihic? marș la joc de gleznă! Și din ce-i rămîne, abia de-i ajunge de țigări și cafea. Altceva, nici nu mîncîcă, nici nu bea. Dacă ăsta ar fi fost Isus, ar fi poștit la cina cea de taină o Viceroaie și o cană de cafea fără glicemie pe post de trupu' și sîngele lui. Noroc că mîntuitoru' avea un regim mai sănătos de trai, că altfel se ducea creștinismu' de rîpă încă din origini!

Bun, cred că am luat-o pe arătură, să mai întîmplă în sotoația de mangă — să revenim care va' zică, la ce aberam io aicea mai dăvreme. Chiar așa, ce aberam io aicea mai dăvreme? Ăă... a, da! Aveam o socoteală cu Dumnezeu, parcă. Oho, uite că mă inervez de cum îmi aduc aminte!

Fabrica matală, tataie, a cam crescut producția de rebuturi. Sau, să ne exprimăm tehnologic, producția rămasă neterminată.

Eu sînt unul din ăștia rămași neterminați. Da' nu-s un rebut din ăla spectaculos, genu' handicapat locomotor, sau dilău cu patalama. Nu! Îs un rebut din acela aparent funcțional, dotat cu capacitatea a opt ore dă muncă, opt ore dă somn și opt ore dă frecat ridichea. Îs angajat — cu carte de muncă, nu așa! — la S. C. Gül Bahar S. A., fabrică de încălțăminte, secția tras, operația tras în părți. Fără mișto, așa se cheamă operația, pă bune! Așa scrie și în cartea mea dă muncă „trăgător în părți calificat“. Da' să nu crezi că să ascunde mare lucru sub foncția asta, c-o să pățești ca baba din banc: „Văzui că pă gard scrie *Pulă* și intrai dă zor. Și nu era decît depozit de lemne!“

Dă fapt, eu lipesc în părțile laterale fața (adică partea dă sus a pantofului) de branț (adică partea dă sus a tălpii). Atît. Aceleași cîteva mișcări, opt ore pe zi (alea de muncă), cinci sau șase zile pe săptămîină. Trag în părți, nenicule, dă-mi sar capacele. Și noaptea în somn visez uneori că trag în părți, și cînd visez asta, mă trezesc mai obosit decît la culcare. De-asta beau io dă fapt; să mă doftoricesc dă vise prin care zilele astea dă moloz se lăbărțează să îmi înghită și noptile. Și sper că dacă voi bea suficient de mult, o să am și io un cojmar d-ăla meserias, cu vîrcolaci, vampiri și alte bestii de-astea care mai alungă plictiseala. Altoră.

Noroc că am totuși un servici, și din asta se poate trăi — dacă ce fac io acum să numește trăit — doar sînt atîtea meserii din care se moare dă foame... Îmi plătesc la timp impozitele, n-am probleme cu gaborii, statu' sau alte alea. M-ai greșit la altă operație dă lucru, băi tată: nu mi-ai dat daru', talentu', sau ce ciocoflendăru' meu o fi ăla, de a fi iubit.

Că nu mi l-ai dat, mă rog, treaba ta, poate n-ai fost aprovizionat în fabrică la momentu' în care m-ai vîrît în

producție și n-ai avut cu ce să înlocuiești materia primă, așa că ai procedat românește: ai lăsat-o așa cum a căzut. Asta înțeleg, e logic, normal și, în fond, la toți ne lipsește câte ceva: unuia o mână, altuia bunu' simț, altuia sufletu', așa că, pă lângă astea, daru' de a fi iubit e un căcățel în virf de băț... cam ca statuia aia nouă, belea dă belea, de pe Calea Victoriei. Da' atunci, dă ce... urmărește-mă, tataie, că aici e durerea mea, aici înfig eu pancarta cu „Aici sînt banii dumneavoastră“, să marchez ideea dă bază pă care cred că și matale o așteptai cu inima la gură — deși poate că nu ai gură, și poate nu ai nici inimă — și nu înțelegeai dă ce urlă fraieru' ăsta matolit dă unu' singur la stîlpu' de telegraf, care ăla, săracu', tace chitic, nu are comentarii, nu se crede Dumitru Graur sau alte alea... măiculită, ce m-aș duce la un meci!... cu-o bere în mână, să urlu și eu ca timișorenii: „Duie Minamo“, că eu mi-s rapidist de la maimuță-ncoace! vă sparg la gioale, cîinilor! Nu pă tine, javră jėjoasă & purecoasă, marș de-aici, cotarlă, vorbesc dă cîinii roșii! Marș, băi, n-auzi? Ai cumva impresia că latri sau muști mai fără număr ca mine?

Nu-ș'ce are potaia asta nenorocită cu mine, cu ce-s io mai vrednic dă spurcat ca alții, dă i s-a pus pata taman pă sufletu' meu. S-a aciuat sub blocu' nostru, îl hrănesc vreo două babe mai miloase și bisericose și un importator dă cafea boabe din Burkina Faso, care stă p-aicișa dăcît din motive dă ieftinăciune, da' are garaj cu triplu sistem dă alarmă, să ferească Mertașu' dă șuți, și-a declarat în ședința dă comitet dă bloc că javra e mascota lui și să nu-l găsească pă vreunu' tupeu' să cheme hingherii c-a belit tencuiala — iar pă mine are o boală de nu să poate — și javra, și importatoru'; cred că mă simte după miros, sau dracu' știe după ce, că mă latră dă la trei străzi distanță, și se înfîge direct în mine — dă javră vorbesc — iar după ce o bag în toți hristoșii, și-i mai ard și vreo trei bocanci în cap, schimbă jmenu': începe să scheaune, să facă pe martiru', să

șchioapete în fața mea dă parcă ar fugi de mine, cu o mutră plouată, să-l vadă alea două babe — că importatoru' e dă obicei pă drumuri și nu vede fazele astea — și să ia de mine: Nu ți-e, bă Gică, un pic de rușine, să te îmbeți ca porcu' și să chinui bietu' cățel... Las' că te spun lu' mă-ta! Duminica, după biserică, se adună tot soboru' dă cotoroaște, o prelucrează pă mumă-mea, care e și ea creier pătrat cu mintea-n colțuri, și numa' ce mă pomenesc: Pomana mă-tii de bagabont! (Adică pomana ei proprie, da' nu-și dă seama; v-am spus doar că e creier pătrat!) După toate cîte le-am făcut pentru tine (nu știu dă ce are ea impresia asta, că ar fi făcut atîtea, cînd eu am impresia că n-a făcut mai nimic, numa' gura e dă ea) mai și chinui bieteale animale nevinovate, golanule! Și mi-a zis madam Conopidă că iar nu i-ai dat bună ziua!

Ce nu înțeleg io, băi tată: ce cîștigă madam Conopidă dacă-i dau io bună ziua? Îi cresc acțiunile? O plătesc unii pă număr de „bună ziua“ zmulși dă la fraieri? Mie unu' mi se rupe dă bunele zile ale babelor din bloc, ba, dacă ar fi după mine, aș interzice „bună-ziua“. Aș da lege: „Să nu tre'iască să dai bună ziua dăcît la ăia care te interesează pă bune.“ Așa măcar ai ști că dacă-ți dă unu' bună ziua, înseamnă ceva. Nu e doar așa — să ne auzim și noi vorbind.

Da' nu asta mă doare pă mine, dă fapt, mi se chiar filfiie; să revenim la targhetu' nostru, bre Doamne: dacă nu-mi dăduși daru' care constituie obiectu' prezentei plîngeri, adică aptitudinea... asta e, bă, uite că am nimerit-o, zicea vreunu' de mine cumva că-s prost?... de a fi iubit, dă ce mi-ai dat atîta foame dă dragoste? Asta chiar mi se pare o fază dă tot maclavaisu', și nu pot să-mi dau seama cum ai putut tu, care zice toți de tine că ești suprema bunătate, să-ți bați joc în halu' dă mai sus de un biet gică, și ciocălău pe deasupra...

Mă uit cu ciudă la tovarășii mei, care-și bea berile crăciți confortabil pă scaunele dă plastic ale cîrciumii lu' nea Mîrlă, locu' nostru obișnuit dă pierzanie în fundu'

halbei. N-are nici o treabă, băieții! Beau, fac o gură cât o șură, dă s-aude dă la intersecție, că ei le știe pă toate mai bine ca alții, se duc pă la cășile lor, se mai ceartă cu nevestele, care are, că n-are nici unu' chef să ducă gunoiul la ghenă, normal, că doar le cade rangu', bagă-n ei ca-n vagon că de! ziua de lucru e lungă și obositoare, și oboseala face poftă dă mîncare, și prestează somn dă voie și făr' dă voie, visînd la alte muieri dăcît alea dă lîngă ei. Azi așa, mîine așa, trece viața ca rapidu' prin Chitila, nici nu-și dă omu' seama cînd ajunge la pensie și-apoi se plictisește acasă, fără un chior, profitînd dă gratuitatea abonamentului RATB să se mai învîrtă și el prin lume, să-i încurce pă bieții oameni care întîmplător au treabă pă bune și se grăbesc.

Îi mai auzi: Știi ce-am fost io la viața mea, băi acela? Am fost cutare, cutare și cutare...

Pă bune? mă găsește taman pă mine mirarea și minunarea, că altu' știe să tacă.

Eee, ce știi tu! Am fost mare sculă-n basculă, am făcut și am dres...

Ce taaare, să moară bunică-miu din coșciug! Și dac-ai fost cutare și cutare și etc., cum de-ai reușit să ajungi în halu' ăsta?

Nu, vere. Eu nu pot să stau așa, la bere, să las viața să se ducă pă pustii și să frec manganu' la rece. Vreau să trăiesc, mă tată, de-adevăratele, vreau să fac ceva cu viața asta, dacă tot mi-ai dat-o... să fac ceva... altceva! Da' nu prea știi de unde să mă apuc. Cel mai greu lucru e să începi; și singurul lucru mai greu decît începutul, e continuarea.

Și totuși, lucrul pe care îl vreau al dracu' dă tare, și nu prea știi unde se găsește... mi-e și rușine să zic! Că, dacă se uită la mecla mea de mardeias, nici Mama Omida nu și-ar da seama ce mă paște și mă rumegă. Vreau o dragoste mare. Una adevărată, adică pă bune, fără gargară, minciuni și înșelătorii! Și fără circ dă doi bani. Adică, dacă eu m-aș certa o dată cu cineva pă nimicuri

de-astea... cum e ducerea gunoiului sau e rîndu' tău să iei lapte c-am luat io ieri, nu l-aș mai putea săruta pă buze în viața mea.

În condițiile astea îmi dau seama, băi tată, că nu mă va iubi nimeni niciodată. Și-atunci, dă ce am nevoie asta îngrozitoare dă dragoste, dă ce mă simt ca o jumătate dă om călare pă jumătate dă iepure șchiop?

Andrei! și tu umbli creanga dă nebun la ora asta? Că io-s un bețivaaaan rataaat! bețivaaaan rataaaat!... Mamă, parcă aș avea o drujbă-n gît, mînca-ți-aș, m-ar omorî nightloserii să audă cum le pocesc bunăciune dă muzică cu influențe folk you, man, da' tu, măi, ce cauți acum, aici? Dă la tine aveam pretenții, să moară toți nepoții lui Jvartănegăr și-ai lui Glod Vandam.

— Gică, iar te-ai îmbătat, îmi zici tu, și te uiți la mine cu ochisorii ăia de băiețel inocent, plini de n-aș-fi-crezut-niciodată-despre-tine-că-ești-în-stare-dă-așa-ceva-și-mă doare-sufletu'-că-te-văd-așa, care mă fac să mă simt mai dă căcat dăcît tot soboru' de cotoroaște care îmi ține litania asta în fiecare duminică, sub bagheta inegalabilă a mumă-mii, madam creier pătrat (cu mintea-n colțuri.)

— Și care-i problema ta? te reped eu cît colo, să nu cumva să observi că m-ai atins la corason. Beau pă banii tăi sau pă ai mei?

— Pe ai mei în nici un caz, că n-am, îmi zîmbești tu, afurisit de puștan roșcat, creț și clăpăug în urechi...

Cred că pă vremea lu' nea Ceașcă, pă cînd erai și tu de-o șchioapă, ai tăi prindeau bulgarii suindu-te pă bloc, cu urechile-n vînt. Să-ți zic și ție poanta asta? Nu ți-o zic, că tu nu te prinzi dă poante, și te oftici. Și nu te oftici ca mine, nea Vasile, Gore și restu', să-ți bagi toate alea, să-i tragi o rafală de înjurături sănătoase și voinice și să-ți treacă, te oftici așa, ca un telectual, pui totu' la suflet și te vede omu' că suferi ca un cîine bătut, aoleu, călca-o-ar Oltcitu' de javră purecoasă, poate-mi iese iar în cale, să-mi facă pantalonii franjuri și să-mi strice chefu' dă chef.

— Și nici dac-ai avea nu mi-ai da, bag eu o poantă cretină, hă, hă, apoi rîd singur dă ea, hă, hă, hă, care mi-ați ciordit, bre, simțu' umorului, că să uită băiatu' ăsta la mine ca la felu' paișpe!

— Cum poți să afirmi una ca asta? zice. Știu că eu nu dau niciodată de băut, ca alții, dar ce să fac dacă nu am astfel de posibilități? Mi-ar plăcea să fiu mai generos, crede-mă, mi-e jenă de meschinăria mea și mă simt ostracizat, dar numai taxa la facultate îmi înghite lunar jumătate de salariu! Plus domnul Matache, care inventează mereu o nouă cheltuială, ca să mă mai stoarcă de niște bani...

— Hooo, prrr! Pune frînă, c-am zis-o doar așa, dă sanchi, să ne rîdem!

Săracu' băiat, o duce rău dă tot. E lefter popescu trei săptămîni din patru lunare. Și nici n-are îndemînare la muncă, îi cad toate alea din mîini, nici nu știe meșteru' ce să-i dea să facă, dar îl ține de milă, să-și termine omu' facultatea. Că cică după aia o să i se deschidă un sac dă posibilități, hă-hă-hă!

Hai să nu fim japițe, ce-i al lui i-al lui. Știe atîtea vorbe lungi și frumoase, ca „meschinărie“ și „ostra...“ mă rog, încerc să mai fur și io una-alta de la el, da' dacă n-am lipici la de-astea, ce să fac?

— Băietică, hai să nu mai vorbim dă bani, că să strică vremea!

Tu dai amărît din umeri. Io caut ceva să zic, ceva pă limba ta, da' nu-mi trece nimic prin minte.

—Băi... Tu ești la Drept, nu?

— Nu, la Stîng!

— E, după cum pui bombeul la pantof, se vede de la o poștă. Hă-hă!

Văleu, iar te-ai zbîrlit ca o mîță trasă dă coadă! Iar ai ochii ăia dă fată mare rătăcită pă la campionatu' mondial dă glume porcoase.

— Ia zi tu, dreptacule, cum ar fi să se dea o lege jmecheră, să muncim dă azi înainte pă nasturi?! N-o fi mai bine?

— Păi ce, acum nu muncim pe nasturi? răsare cu chiu cu vai o umbră dă glumă printre nori.

Așa, mă băiatule, ia-mă pă aspectu' comic, nu mă lua cu crize dă nervi nervoși, că numa' de-astea am parte dă peste tot, și poate fac și io una odată... dă n-o să știți care încotro să fugiți.

— Auzi, băi, puștiulică, te fac o bere? mă trezesc io bun dă cinste.

— Gică, să nu te superi, dar cred că tu ai băut destul!

Tăticuleee, m-ai spart! Să te pocesc, să nu te pocesc... Lasă, frate, că te-a pocit îndeajuns mama natură, n-are rost să contribuim cu aporturi personale. Pă asta cu aporturile personale am ținut-o minte dintr-o ședință a doamnei directoare, care nici ea nu cred că-și știe indentitatea din buletin, dă vreme ce tot poporu', cu mic cu mare, cu gras cu slab, cu blond cu brunet, îi zice Marylin Moroi. Săraca, n-o fi ea dă vină că-i urită cu crengi, dă' cred că toți angajații, de la portar la director adjunct, când le face țincii năzbîtii și boroboațe, îi potolește instantaneu: „Fii cuminte, că te dau lu' Marylin!“ Și se taie pă loc sonoru'. Aia mici devin pă loc mielușei.

Da' mai e ceva... Dacă ar fi numa' urită, ar mai fi cum ar mai fi... dă bine dă rău, ne mai uităm în altă parte, în tavan, în podea, mai închidem un ochi, doi, că, deh! șefu-i șef și-n ograda mă-sii. Da' Marylin asta, că de-aici i se trage porecla, se mai și îmbracă de-ți năucește creierii, îți filează așa, unu' cîte unu', ca la reclamele cu neane colorate: numa' fustițe foarte scurte, chestii transparente, bluzițe pînă sub balcoane... Și poate i-ar sta bine cu ele, dacă n-ar fi, săraca, mare cît un urs brun carpatin... bag pariu că asta, dacă se duce la meci — bine, dacă ar avea o cucoană simandicoasă ce să caute la meci — tre' să ocupe trei locuri învecinate... să se simtă și ea în largu' ei. Hă-hă-hă!!!

— Ce rîzi, Gică, de unu' singur? mă întrebi tu, amărășteanu' dă tine, care stai ca un pui de bodaproste și belești la mine niște ochișori triști de păsărică fără cuib.

— Știi faza aia: deșteptu' rîde dă ce vede și prostu' dă ce-și aduce aminte?

— Așa... și tu ce vezi?

— Nu văd, băi, nimic... îmi aduc aminte cum a venit azi Moroaica la scîrbici: într-o chestie scurtă, decoltată, mulată toată, verde fosforescentă, în care se vedea osînza valuri-valuri: bidoanele, burta număru' unu, burta număru' doi... încă o pereche de țîțe, în spate, curu' cît China comunistă... băi, să-ți dai UE cu picamăru', nu alta!

— Gică, nu mai vorbi așa! te aricești tu, clătinînd din cap. Te vulgarizează.

— Ce mă bulgarizează, uia sau picamăru'?

Tu te ții cît te ții, apoi începi să mustăcești:

— Gică! Cu tine nu se poate vorbi serios!

— Adică io-s prost, da? Îs cretin, tîmpit și matol, este? încep io să urlu ca apucatu'. (Să-ți arăt cît pot să fiu dă serios, dacă vreau. Javra, care pîndește pă undeva printre mașini, cre' că e sub Papucu' Tantei, răspunde cu o lungă schelălăială. Are și ea dreptatea ei; dă data asta nu mi-a greșit cu nimic. Decît că există.)

— Gică, stai puțin, îmi șoptești tu, speriat ca o veveriță ciorditoare dă alune. Reacțiile astea primitive sînt complet deplasate.

— Adică io-s prost?! Nu mă lua cu vrăjeli că te sparg, să moară mama!

— Nu, nu, nu ești prost. Dar te comporti uneori așa, mai dezlînat...

— Adică io-s mîrlan! Bă, chiștoc prăpădit, pulică bleagă, io-s mîrlan, da? Acu' mătur trotoaru' cu tine!

Dă la un geam se aude:

— Gică, lasă cățelu' în pace, nesimțitule care ești!

— Te rog foarte frumos, te înroșești tu tot, pînă în vîrfurile urechilor alea numa' bune dă aplaudat cu ele. Să știi că sînt capabil de erecții perfect normale.

I-auzi! Uneori e chiar marfă dă marfă să-i scoți pã oameni din ale lor: auzi dă la ei niște faze dă nij' nu te-ai gîndi...

— Ce tare ești tu, băi bengosule! Numa' cu cretinii ăia ai lu' Calu' ești ca o floricică dă mai. Cu ăia nu-ți permiți figuri d-astea! Dă ce nu-i iei și pã ăia dă erecții? Poate o să le și placă, poți să știi?

Asta, nenică, e lovitură sub centură. De data asta ți-am închis gurița. Cu leucoplast! Aștept să mai scoți una erectă, dar tu taci. Te uiți undeva, fără direcție, și se vede clar că toată faza-i aiurea. Că nu are nici un rost să spui nimic. Aș vrea să te bat pã umăr sau ceva, dă'... are vreun rost s-o fac, după ce m-am luat așa dă tine? Și nij' măcar nu știi ce rost a avut s-o fac. Tăcem așa, ca boii, apoi zici și tu într-o doară:

— Ei sînt mulți și bine închegeați... eu sînt singur și outsider. Nu prea am de ales, nu?

Sărăcu' dă tine! Chiar așa, ce poți tu să faci, amărît și subțirel cum ești, cînd li se pune ăloră pata să miștocărească pã cineva? Ei, lasă, să mai zică vreunu' de-al lu' Calu' o vorbă, că nu se mai adună de pe jos nici cu lingurița! Te bat totuși pã umăr, și nu știi de ce iese atît de ciudat, dă parcă...

— Hai, bă, copil tîmpit, să te fac o bere! Ce dracu', unde merge mia, merge și suta, nu?

—Aș zice altfel... Unde merge mia, suta e mult prea puțin, zici tu. Și bagi niște zîmbre de-alea șmecheroase, cu care cred că le convingi pã toate hoăștele alea de profe să-ți dea note dă la opt în sus, că d-aia ai tu ditamai mediile. Care oricum nu-ți folosește la nimic... singuru' loc dă muncă pã care ți l-ai găsit, tu, studentu' dă nota zece cu steluță, care nu știi dă restanțe nici măcar din auzite, a fost ăsta, dă frecmentist la fabrica turcaletului, cot la

cot cu de-alde mine. Măcar io te las în pace — în linii mari — da' ai lu' Calu...

— Lasă, Gică, nu te mai mira așa, că nu mă convingi! Știm noi ce știm! o zici tu pe un ton care mă calcă — nici io nu înțeleg de ce — pă coadă.

— Voi, adică tu cu tine și cu tălică? sar io, pînă să îmi dau seama că mă atac iar pă tîmpenii.

— ... se poate spune și așa... cred, dai tu înapoi, speriat că mă apucă iar dracii bălțați și mai fac un tărăboi, să se uite cotoroanțele mumă-mii pă după perdele și să-și scuipe morcovite în sîn, vătîndu-se dă zor: „Aoleu, Săftico, cu ce i-oi fi greșit tu lui Dumnezeu de ți-a dat o lepră de copil ca ăsta! Trebuia să te duci la cinema în seara aia, și ieșeai mai cîștigată!“.

— Gică, știi ce te rog, îmi zici tu pe același ton, o voce dulce, jucăușă, care încearcă să strecoare fără vîlvă cămila prin urechile acului. Nu vreau la cîrciumă, să-i aud pe toți cretinii dîndu-se unici și irepetabili. Hai să luăm două beri de la chioșcu' doamnei Lina și le bem în liniște. Tu nu te faci de rîs, că ieși la bere cu toți nepopularii, iar eu scap cu nervii netapați. E OK?

Ce pana mea să mai zic? Un nepricopsit cu caș la gură ca tine, dragu' taichii, n-are cum să pătrundă cu creierașu' lui dă insectă tocilopteră subtilitatea unui mare adevăr: că optzeci... hai, nu optzeci, da' în mod sigur șaptesopt la sută din plăcerea unei beri o dă ambianțu'... adică gălăgia, înjurăturile, mutrele celorlalți bețivani, unu' mai chiaun și mai ceacîr ca altu', și tot ce poa' să le fete ălora mintea cînd îi slobozește Dumnezeu la un loc. Nu știi ce pierzi, pișpirică... Mă rog, treaba ta de telectual stilat. Vedea-te-aș cu diplomat și cu fular alb la gît, cum urci într-un suv în care ar încăpea treizeci de somaleji de-alde tine.

— Și unde găsești tu liniște să bei berea, mînca-ți-aș? te iau în primire. Acasă la nen-tu Matache, care o să ți-o scoată pe nas trei săptămîni dă acu' încolo? Că i-ai adus cocalari în casă, că i-ai cauzat deranj și alte vrăjeli